

POSTANOWIENIE

Dnia 28 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie aplikanta radcowskiego R. M.
po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej
na posiedzeniu w dniu 28 sierpnia 2024 r.
wniosku obwinionego aplikanta radcowskiego R. M.
o umorzenie w całości kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne zasądzonych
od obwinionego postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2024 r. w
sprawie o sygn. akt II ZK 47/23
na podstawie art. 51 § 1 k.k.w. w zw. z art. 206 § 2 k.k.w.

postanowił

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 czerwca 2024 r. sygn. akt II ZK 47/23 Sąd Najwyższy oddalił jako oczywiście bezzasadną kasację obwinionego aplikanta radcowskiego R. M., obciążając obwinionego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne, w tym wydatkami w kwocie 20 zł. Postanowienie to jest prawomocne.

Obwiniony w piśmie z dnia 17 sierpnia 2024 r. zwrócił się z wnioskiem o zwolnienie od obowiązku uiszczenia opłaty w wysokości 20 zł, stwierdzając, że nie jest w stanie wnieść tej opłaty bez uszczerbku dla utrzymania koniecznego dla siebie i swojej rodziny. Oświadczył, że nie posiada żadnego majątku, a jego

miesięczny dochód wynosi 215, 84 zł. Wskazał też na konieczność ponoszenia kosztów rehabilitacji i leczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

Z uwagi na to, że obowiązek zapłaty należności sądowych został na obwinionego nałożony prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego, kończącym postępowanie kasacyjne, do wykonania tego obowiązku będą miały zastosowanie przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2024 r. poz. 706), powoływanej jako „k.k.w.”, w związku z treścią art. 1 k.k.w. oraz odesłaniem zawartym w art. 77⁴ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 499).

Zgodnie z treścią art. 51 § 1 k.k.w. „jeżeli skazany nie uiścił grzywny z powstałych po jej orzeczeniu przyczyn od niego niezależnych i wykonanie tej kary w innej drodze okazało się niemożliwe lub stało się niecelowe, a rozłożenie grzywny na raty nie byłoby wystarczające, sąd może w szczególnie uzasadnionych wypadkach grzywnę umorzyć w części, zaś wyjątkowo – również w całości; nie zarządza się egzekucji, jeżeli z okoliczności sprawy wynika, że byłaby ona bezskuteczna”. Przepis ten na podstawie odesłania zawartego w art. 206 § 2 k.k.w. stosuje się odpowiednio do rozkładania należności sądowych na raty i ich umarzania.

Stosownie do treści art. 19 § 3 k.k.w. podmiot składający wniosek w postępowaniu wykonawczym jest obowiązany do uzasadnienia zawartych w nim żądań w stopniu umożliwiającym jego rozpoznanie, w szczególności do dołączenia odpowiednich dokumentów. Z powyższego wynika, że domagając się umorzenia należności sądowych, ukarany jest zobligowany do wykazania, że z przyczyn od niego niezależnych nie jest w stanie ponieść zasądzonych kosztów postępowania bez uszczerbku dla utrzymania koniecznego dla siebie i swojej rodziny, załączając stosowne dokumenty potwierdzające jego sytuację osobistą, rodzinną oraz stan majątkowy. W założeniu ma to pozwolić sądowi na dokonanie oceny, czy zostały spełnione przesłanki z art. 51 § 1 k.k.w. (m.in. niecelowość ściągnięcia należności

w drodze egzekucji komorniczej lub niecelowość ewentualnego rozłożenia tych należności na raty).

W niniejszej sprawie obwiniony nie wykazał w sposób dostateczny, że nie jest w stanie pokryć zasądzonych od niego kosztów postępowania w wysokości 20 zł. Stanowisko obwinionego jest tym bardziej wątpliwe, że niniejszy wniosek obwiniony złożył za pośrednictwem operatora pocztowego, a koszt przesyłki tego wniosku listem poleconym wynosi 6.80 zł. Kwota ta nie odbiega zatem istotnie od kwoty zasądzonych kosztów postępowania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[M. T.]

[ms]